

Jutarnja svežina

Ljubav nije najjača veza između dve osobe. Seks jeste. Prema zakonima fizike koji se izučavaju u školi, teže je odvojiti dva tela koja su spojena na sredini nego ona koja su spojena na bilo kom kraju.

Još sam bio ludo zaljubljen u nju kada sam je napustio, ali želja se ugasila. Čak ni sve one godine deljenja, brižnosti, otkrivanja i putovanja nisu mogle da me odvrate od odlaska.

Ili me samo pamćenje vara.

Da budem precizan, nisam otišao ja. Otišla je Fiz.

Istina, uradila je – kao i obično – ono što sam želeo da uradi i na šta sam je privoleo, a ja sam uradio ono što sam uradio jer se do tada moje telo okrenulo protiv njenog. Svako ko je pokušao da pronikne i istraži dušu i telo reći će vam da je telo sa svojim mnogobrojnim potrebama koje treba zadovoljiti pravi pokretač života. Um ga samo usmerava ili ga umiruje moralnim pridikama kad puta nigde nema.

Naklapanja puritanaca i moralista samo su napaćeni jauci onih čije telo nije uspelo da nađe put ka blaženstvu. Kad čujem sveštenike – hinduističke, muslimanske ili hrišćanske – da proklinju telesne nagone – shvatim da su to ljudi koji su izgubljeni, besni i razočarani. Pošto sami nisu uspeli da spoznaju sve veličanstvenosti tela, niti da pronađu put do uzvišenog blaženstva, odlučili su da

zbune i svu ostalu pastvu. Oni koji nisu uspjeli da pronađu svoju seksualnu sinapsu izazvali su rat između našeg uma i tela.

Slažem se da postoje iskreno duhovni ljudi kao što postoji i jednorogi nosorog, ali njih je malo i lako se prepoznaju. Za sve nas ostale, naše telo je naš hram.

Istina je da se sveto trojstvo može dodirnuti – omirisati, okusiti – da se u njega može proniknuti.

Onog jutra kad sam se probudio i nisam osetio poriv da rukom kliznem duž njenog tela i udahnem njen miris, znao sam da sam u nevolji.

Kao i obično, spavali smo u sobici koja je gledala na dolinu Dželikot. Ležali smo na krevetu koji su za jedan dan napravili mršavi sinovi Bideši Lala. Stranice su mu bile od izbledeleli žutih borovih dasaka, jednostavne, bez ukrasa. Bio je masivan, običan i neverovatno tvrd. Pošto smo godinama spavali na krevetima od žice i šperploče, sviđala nam se njegova čvrstina koju smo osećali dok smo na njemu ležali i nismo se osećali kao neki gradski slabići. Krevet je bio napravljen izjedna – stolari su ga nazivali *kuveen*, krevet i po. Draži bi nam bio velik bračni krevet na kome bi bilo dovoljno mesta da se okrenemo, ali soba je bila malena i pošto smo uvek spavali pripijeni jedno uz drugo – tela su nam se dodirivala – neki veći krevet nam nije ni bio potreban.

Svako jutro razmakli bismo žute zastore i prvo jutarnje sunce bi ravnomerno i nežno obasjalo celu sobu. Jedino kad u planini otvorite sve prozore u rano svitanje dok sunce još nije izašlo, imate utisak da je svetlo napolju i unutra potpuno ista i da vlada savršen spokoj kao u akvarijumu s nepomičnim zlatnim ribicama.

Ceo svet je oslikan u jednoj boji. Istovremeno je pokretan i nepomičan.

Ćubasti slavuji beličastih obraza žustro su leteli oko izbledeleog i čvornovatog hrasta još tiho cvrkućući. Sedeo sam naslonjen na presavijen jastuk uz grubi kameni zid i kroz niz velikih prozora posmatrao valovite planine preko puta. Sveža svetlozelena trava je nikla i počela da pokriva ružnu pukotinu koju je pre dve godine klizište otvorilo. Kad bih je pogledao kroz teški *minolta* dvogled – koji sam pre toga podesio laganim pokretima prstiju – bila bi ružna kao i sve što je tek nastalo.

Mahovina, trava i izdanci isticali su svoje prve neuverljive zah-teve, bez slojevitosti i dubine, kao što nove građevine, nov nameštaj, nova odeća i novi ljubavnici iščekuju da ih vreme, istorija i trud oplemene bogatstvom. Ipak, nisam više zazirao da pogledam planinu pošto je imala novu kožu. Prošle godine otvorena pukotina privlačila je i odvrćala poglede kao otvorena rana na prosjaku. Jaka kiša tokom dve sezone imala je dobre rezultate.

Jednim pogledom sam obuhvatio tanke niti sivog dima koje su se vijugavo podizale s dna doline i ličile na krivudave linije na dečjim crtežima planinskih pejzaža. Ako bih samo malo pomerio glavu, video bih Fiz; spavala je sklupčana daleko od mene u uobičajenom fetusnom položaju.

Na sebi je imala samo majicu sa okruglim izrezom. Na leđima je bio natpis odštampan uglastim slovima. Ispod natpisa *Ubij drvo, ubio si čoveka* bilo je naslikano drvo oštarih kontura koje se pretvaralo u lobanju. Jedan od onih smelih grafičkih poduhvata. Ponekad, dok bismo vodili ljubav u laganoj pomami, majica bi joj pala preko spuštenih ramena, a reči bi se razlivala. Tad sam jedino mogao da pročitam: *Ubij, ubio si*. Bio je to podsticaj za besomučniji napad i davao je posebno obeležje trenutku.

Majica joj je bila zgužvana ispod grudi. Malo sam podigao zajednički debeli plavi pokrivač i video podatne obline njenog tela. Njegova raskošnost širila se od uzanog struka i predstavljala je njegov najpuniji deo koji bi me odmah uzbudio.

Posmatrao sam ga držeći pokrivač levom rukom. Nije se probudila. Već je navikla da je danonoćno posmatram. Kao što se pas ne obazire na zvuk poznatih koraka, tako ni njena koža više ne bi ustreptala pod mojim pogledima. U stvari, nekoliko puta sam se u gluvo doba noći prepuštao raznovrsnim užicima njenog tela – ne bi se probudila, niti je znala za moje noćne akcije. Svaki put bi je užasnulo saznanje da je učestvovala u nečemu, a da nije znala.

Njena crna kovrdžava kosa joj je rasuta po belom čaršavu – nikad nije spavala na jastuku da joj se ne bi pojavio podvoljak i bore na vratu. Imala je predivnu kosu. Ponekad kad bih u nju uronio licem, bio bih opčinjen. Pre mnogo godina – još nije imala ni osamnaest – nekoliko trenutaka nakon što smo vodili ljubav prvi put, stajala je u mom malom kupatilu u Čandigaru. Posmatrala je svoj odraz u prljavom ogledalu i razmišljala o životnoj prekretnici s koje nije bilo povratka. Prišao sam joj s leđa, zaronio licem u bujnu kosu i do tada nepoznati miris šampona i vlažne kože ponovo me je probudio. Trenutak kasnije opet smo bili na krevetu koji je bio među mnoštvom knjiga koje su popadale po popločanom podu.

Drugi put sam to uradio u punom zamahu.

Prvi put bio je tek ulazak.

Mnogo kasnije, kada smo mogli da razgovaramo o tome, nazvala je to dupli pogodak. Naziv je nastao dok sam gledao košarkašku utakmicu i objašnjavao joj pravila. Samo je izvukla izraz iz mog komentara i prihvatila ga. Rekla je: „Sećaš li se svog prvog duplog pogotka.”

Od tada ga je stalno koristila da bi me izazivala. Ponekad, dok sam ležao zadovoljen, a ona i dalje napaljena, obgrlila bi se i rekla: „Zar ne želiš da postigneš dupli pogodak?”

Naravno, uvek sam želeo i uvek ga postizao.

Međutim, sada sam je gledao i ništa nisam osećao. Tokom našeg zajedničkog života, ujutru čim bih se probudio, privijao bih svoju očvrslost uz njenu mekotu. Bio sam ispunjen njenim mirisom ceo

dan, pa bih ga tražio u prvim jutarnjim trenucima dok sam se budio iz sna. Istraživao sam celo njeno telo, udisao, udisao i tražio tajnoviti izvor. Dobovanje krvi bivalo bi sve jače dok se ne bi raspuknulo u krešendo, a potom bi nastupilo zatišje, usporeno dahtanje i početak novog dana.

Danas ništa nisam osetio. Ništa osim neodređene naklonosti dok sam gledao dve rupice na njenim krstima. Sad, dok leži ovako sklupčana i pogurena, gotovo su neprimetne. Rupice uz kičmu, izazovni ulaz u duboku liniju njene punoće.

Nikada nisam mogao da posmatram Fiz bez strasti. Veoma dugo, na početku, postojala je bolna i bezlična ljubav. Ljubav koja nema lice.

Nakon duplog pogotka na podu moje sobe u sektoru devet, postojala je neutaživa požuda – i sve veća potreba. Slepa želja.

I ja sam nosio samo pamučnu majicu. Noću nisam nosio *lungi* (maramu koja se vezuje oko pasa). Opipao sam se lagano prstima, ali ništa se ne dešava. Noć je opet uzela svoj danak. Bio sam zasićen, a snaga i želja su mi bile potrošene. Takvo osećanje se javljalo u mom životu samo posle dugog ljubavnog čina, kad bih se uzastopno iscedio nekoliko puta i kad više ničeg nije bilo u meni.

Fiz je imala naziv za takve sulude događaje kad se meri svaki vrhunac, nakon koga se okrenete na drugu stranu i zaspite. Božansko zasićenje. Zaborav posle potpunog zadovoljstva.

Prethodne noći sve se desilo bez ikakvog povoda i ponovo u vakuumu i pojma nemam kada sam se obeznanio.

U snu Fiz se okrenula i prebacila ruku preko mog struka. Nisam pozeleo da je sklonim. Samo sam spustio ruku na njenu kosu i razbarušio je podižući i spuštajući bujne kovrdže. Kao i njena besprekorna koža, i kosa joj je bila živa. Kretala se među prstima kao da je uzvraćala nežne dodire.

Ništa kod Fiz nije bilo obično. Sve je plamtelo. Kad sam je upoznao, mislio sam da njen osmeh može da zapali svet.

Razbarušivši joj kosu, poslao sam pogrešan znak. Takav pokret uvek ju je uzbudio. Spustila je ruku tražeći me. Nisam bio tamo. Pokušala je da me dozove. Uvek je u tome uspevala, ali noć me je potpuno potrošila i nisam imao snage da se odazovem.

„Volim te”, promrmljala je u snu.

To je bio naš jutarnji pozdrav.

„I ja tebe volim”, rekao sam.

Pokreti ruke bivali su sve brži, ali tamo nije bilo ničeg. Osećao sam sve veću zbunjenost u njenim prstima dok su me obavijali, vukli, spuštali, cimili. Dobro poznati pokreti tražili su dobro poznati odgovor.

„On me ne voli”, rekla je.

„Voli te”, uzvratio sam milujućí joj kosu.

Drugu ruku sam spustio na svesku koja je ležala pored jastuka – koža joj je bila glatka i topla. Jedva sam obuzdavao želju da je otvorim i zavirim među njene listove.

Sačekao sam nekoliko minuta iz pristojnosti, poljubio je u obraz i spustio gole noge na pod. Izvukao sam *lungi* ispod pokrivača i vezao ga oko struka.

„Vrati se”, promrmljala je. „Pusti me da mu pokažem gde mu je mesto.”

„Moram da pišam”, rekao sam, izašao iz sobe i kročio na parket koji je škripao dok sam se penjao na terasu na spratu. Stao sam na ivicu žardinjere u kojoj nije bilo cveća i pišao na korenje mog omiljenog srebrnog hrasta – sada je viši od mene – i posmatrao dolinu koja se budila.

Autobusi i kamioni potresali su planine savladavajući uspone. Kad bi se začuo dubok i škripav zvuk, potom visok i škripav, bilo bi

mi jasno da je stari kamion *tata* savladao još jednu krivinu. Na pijaci u Dželikotu podno nas, na drugoj strani doline, naslućivala se užurbanost u prodavnicama – ljudi su dolazili na posao i palili prve vatre. U Prvoj ulici – na raskrsnici u dolini, gde se jedan krak puta odvajao za Najnital, a drugi ka nama i Almori – saobraćaj je još bio umeren, poneki *maruti* bi se polako kretao od Dželikota, a potom bi nakratko zastao na raskrsnici da bi skrenuo prema Najnitalu ili bi lagano klizio ka nama.

Izmaglica se još nije dizala. U ovo doba godine ona se budila poslednja. Još dva sata i počće da se podiže s dna doline – prvo kao nekoliko čvrstih grudvica vate, neverovatno čiste, a potom će se širiti dok ne ispuni celu dolinu. U devet sati doći će do Birbatija, a potom će se uspinjati ka našoj kući. Oko pola deset odseći će nas od ostatka sveta sakrivajući od nas čak i kapiju. U to vreme ješćemo med i tost u nedovršenoj radnoj sobi i pokušavaćemo da se odlučimo: ukrštene reči ili čitanje.

Stesao sam se od hladnoće. Izašao sam bez ogrtača, a noge su mi bile mokre od obilne rose. Svetlost je bivala sve jača, a svet se bojio bojama svitanja. Kad sam se okrenuo, pogled mi je ispunila druga dolina – Bumijadar, gusto pokrivena borovima i hrastovima, smeštena u sumornijoj i nepomičnijoj oblasti.

Kuća je bila sagrađena na međi dveju različitih dolina, dva različita sveta – jednog zelenog, divljeg, tihog, hladnog i mračnog, a drugog civilizovanog, bučnog, zelenosmeđeg, toplog i svetlog.

Mogli ste da se okrenete ka jednoj ili drugoj dolini zavisno od raspoloženja. Obično smo sedeli okrenuti ka dolini Dželikot, onoj toplijoj, svetlijoj i bučnijoj. Dok bismo sedeli na terasi, planina se spuštala pod našim nogama i širila se u dolinu: krivudavi putevi, stare drvene kuće s crvenim krovovima, betonske građevine nikle kao pečurke, udaljene prodavnice pored puta, uredno obojena vladina postrojenja, automobili koji se vuku, voćnjaci krušaka i

bresaka, šume bora, hrasta i srebrne jele – darujući nas društvom, ali izdaleka, darujući nam pokret, ali izdaleka.

Na drugoj strani, put za Almoru – koji je prolazio tik ispod zida kuće – odvajao nas je od doline Bumijadar, narušavao nam je i pogled i intimu. Pogled je s te strane bio prikriven, mračan i pun tajni. Guste hrastove i borove šume pružale su se u nedogled. Onih nekoliko kuća i terasa koje su se gusto ugnezdile ispod puta skoro da se nije videlo iz kuće. Iz srca te doline povremeno bi se bešumno pojavile divlje životinje, posebno panteri.

Takav vidik uvek bi nas ispunio nesavladivom setom kakvom je odisala melanholična pesma Muhameda Rafija. Pesa bi bila čarobna samo kad ne bi zaškripala traka – tako bi i nama, svaki put kad bi nas privukla izazovna tama doline, neki kamion koji je tandrkao i zavijao narušio pogled i pokvario raspoloženje. Nekih dana – taman kad bi kiša prestala da pada, izmaglica bi se vukla u pramenovima, kasno popodneвно sunce obasjavalo bi sve iskosa – dolina Bumijadar bila je mnogo lepša od one druge – ali veoma retko.

Bilo mi je veoma hladno, pa sam sišao kamenim zavojitim stepenicama s terase u kuhinju. Protresao sam izvitoperena borova vrata sve dok reza sa unutrašnje strane nije popustila. Ušao sam, uključio šporet i stavio vodu za čaj. Bagira je šetao iza mene gore-dole. Rakšas još nije došao iz pomoćne zgrade jer nije očekivao da se tako rano probudim. Bilo mi je drago zbog toga. Nisam bio raspoložen da ćaskam, niti da slušam kako peva tužbalice.

Zastao sam u trpezariji da bi mi se oči privikle na tamu. Opet sam zastao u oronuloj dnevnoj sobi jer je bila mračnija od trpezarije. Do stepenica sam pažljivo hodao po šljunku razbacanom po nezavršenom podu. Popeo sam se na treći, četvrti i peti stepenik – šesti sam preskočio – a potom na prstima prešao preko hodnika na spratu do verande i polako otvorio vrata naše male sobe.

Stara komoda od kedrovine – epicentar haosa – bila je na suprotnom zidu, mračna i nepokretna. Napravljena je od punog drveta i ukrašena mesinganim okovima, a njena sjajna brava bila je kao otvorena usta na licu.

Još je spavala potpuno umotana u prekrivač. Videli su joj se samo nos i čelo – ostalo je bilo samo gužva kose i posteljine. Pod je bio od betona – nedovršen i neuglačan – da bismo mogli raditi šta nas je volja, danju i noću, da nas ne bi opominjalo škripanje podnih dasaka i neumesni zvuci.

Nečujno sam prišao prozoru, odvezao konopce na zavesama i razmaknuo ih prigušujući zveckanje ukrasa.

Probudila se dok sam oblačio jaknu i rekla mi je pružajući ruku: „Kuda ideš? Dođi, molim te.”

Prišao sam i poljubio joj ispruženu ruku.

„Odmah se vraćam”, rekao sam. „Stavio sam vodu za čaj.”

Nisam se vratio. Sipao sam sebi veliku šolju jakog i slatkog čaja, uzeo pakovanje slatkog kekisa i izašao na zadnja vrata, pa kamenom stazom na terasu. Očajnički mi je bilo potrebno da sredim misli. Dešavalo mi se nešto nadrealno, i ako uskoro ne shvatim šta mi se dešava, to će mi rasturiti život. Još jedna ovakva noć potpuno bi me dotukla.

Iznenada sam osetio potrebu da budem što dalje od Fiz. Popeo sam se na terasu, na najviši nivo kuće, gde je pre osamdeset godina postavljena cisterna za vodu. Odatle su se videle zgrade u Najnitalu, sagrađene na padinama brda bez ikakvog reda i dalje od njih, visoki zvonici i crveni krovovi škole „Sveti Džozef”. Kad smo kupili kuću, odlučili smo da sazidamo klupu od terakote, dovoljno široku da dvoje leže na njoj i posmatraju nebo. Sada je bila vlažna od jutarnje rose, pa sam čučnuo i obgrlio kolena.

Za petnaest godina nikada nisam osetio da sam se toliko udaljio od Fiz. Čak su i tokom naših najgorih svađa, kad smo bili pred raskidom, strast i potreba preživlele. Među nama su uvek izbijale

varnice ludačke pohote – bili smo kao dva kresiva. Čak i kad bismo ozlojeđeni ćutali, naša tela bi razgovarala – i najmanji dodir bio bi iskra koja bi zapalila pomamu pretvarajući svaku svađu u pepeo.

Jednom, dok smo bili kod njene tetke, dva dana nismo razgovarali – razlozi za svađu uvek su bili neodređeni i beznačajni – slučajno smo se sreli u kupatilu dok smo prali ruke pre ručka. Miris njene kože i pogled u ogledalo bili su dovoljni da je obaspem poljupcima. Odmah sam je prislonio uz vrata, jednom rukom tražeći zasun, a drugom šlic njenih pantalona dok je ona pomamnom glađu grizla moje usne. Kao i obično, dopunjavali smo se kao delovi slagalice, vlažnost i otvrdnulost, meso i kosa, ljubav i požuda.

Kad smo seli da ručamo, opet smo bili na ivici lude pohote, čvrstoj i oštroj kao nož koji je držala njena tetka i sekla mango. Odjurili smo kući bez reči. Tada se slagalica složila i presložila nekoliko puta i dostigli smo svaki vrhunac, a potom se okrenuli na drugu stranu. Božansko zasićenje.

Sad je na pomolu bilo nešto što je moglo da me izbaci iz ravnoteže.

Krenuo sam na ovaj put sa zebnjom – put koji mi je za poslednje dve godine bio najdraži na svetu. Kad smo pošli iz Delhija, osećao sam i strah i žudnju. Prethodne dve posete bile su čudne, toliko čudne da nisam mogao ni sebi, a kamoli nekom drugom, razjasniti šta se dešava. Za vreme poslednjeg putovanja bio sam rastrzan između potrebe da se odmah vratim ili da zauvek odem. Zbog toga sam i prepustio Fiz da odluči.

Bio sam zamišljen za vreme vožnje i kad smo seli da doručujemo u restoranu *Šer-e-Pandžab* u Bilaspuru, Fiz me je pitala: „Da li te nešto brine?”

Pribegao sam starom domišljatom odgovoru: „Čini mi se da umire.”

„Razgovaraću s njim”, rekla je.

„Može, ali samo na hinduskom”, rekao sam. „Moraš razgovarati s njim na hinduskom. Ovo je indijski pojas.”

„Ali, on ne razume hinduski – draži mu je dobri stari Ezra”, uzvratila je.

Oboje smo se nasmejali.

Uopšte nisam bio uveren u to. Prethodnog dana dok se noć spuštala, opet se pojavila ista mešavina užasa i želje. Fiz je uređivala cveće i nije ništa primetila, čak ni kad smo otišli na spavanje posle dva topla viskija.

Bili smo umorni. U Moradabadu smo se bili zaglavili u dosadnoj saobraćajnoj gužvi i morali smo da čekamo na oba železnička prelaza. Fiz se privila uz mene, spustila se na moju levu ruku, a glavu smestila između moje brade i vrata.

Kad nije osetila moje ruke na svom telu, rekla je: „Hoćeš li da razgovaram s njim? Mogu i na hinduskom, znaš?”

Samo sam promrmljao nešto. Tren nakon toga je zaspala. Ležao sam budan gledajući kako se gasi i poslednje svetlo preko puta. Jedine uporne svetiljke bile su sjajni polumesec i četvrtasti parčići neba ispunjeni pulsirajućim zvezdama koje sam gledao kroz prozorska okna. Povremeno bi se čulo kuckanje mračnjaka iz žbunja lantane ispod terase podno kuće. Jednom sam satima pretraživao žbunje tražeći ga, ali izgleda da se ugnezdio prilično duboko.

Izvukao sam ruku ispod Fiz, a ona se, kao i obično, okrenula na drugu stranu i sklupčala.

Sedeo sam naslonjen na zid, otvorio svesku i prepustio se poslu. Ubrzo sam se naprezao da pročitam okruglasti rukopis – ličio je na točkove od reči koji žure – pri nejasnom žućkastom svetlu fenjera. Bio sam ubeđen da ću, ako ostanem budan, uspeti da se odbranim i da ga nadjačam. Priviđenje će se raspršiti i nestati – i svemu će doći kraj. Mora da sam zaspao poluležeći jer kad se to konačno dogodilo, još sam bio u tom položaju. Trajalo je do duboko u noć i tada,

kad se završilo, nekoliko sati kasnije, na toliko mnogo vrhunaca sam se popeo da nisam znao kako da se vratim.

Noge su me zbolele i morao sam ustati s klupe da ih protegnem. Prosuo sam poslednji gutljaj čaja niz padinu – nestao je bez traga – i zurio u pejzaž u koji sam se zaljubio kad sam ga prvi put ugledao.

Ova kuća je trebalo da bude naše spasenje, konačna potvrda naše ljubavi i zajedničkog života, ali sve je slutilo na nevolju. Prvi put u životu s Fiz, probudio sam se bez želje, hladan prema njenom telu koje se ispružilo pored mene.

Na pomolu je bilo nešto užasno. Osećao sam to u kostima i vazduhu.

Jutro je bilo sveže i hladno. Koliko god sam tresao glavom, nisam mogao da je razbistrim.

Zboleo me je umnjak. Bar su neke stvari ostale iste. Zažmurio sam čekajući da se pulsirajući bol umiri i pretvori u ujednačeno kuckanje.

Nisam mogao ni da pretpostavim da se moj život raspada, jedini život do kog mi je stalo.

Sunce je najavljivalo svoj izlazak ispod zvezdarnice smeštene na udaljenim vrhovima.